

med Hænderne i Lommerne. »Det er Fanneme for koldt at slibe den af her ovendæks.«

Den respektløse Tone og Mandens hele Holdning fik Per til at rette sig. Han havde just et kraftigt Svar paa Læben, da det gik op for ham, at han paa Grund af sin Utilgængelighed og Tankefuldhed var bleven mistænkt for at sidde i Selvmordstanker. Rimeligvis havde man hele Tiden holdt et vaagent Øje med ham oppe fra Kommandobroen; og det var vel saa i den Anledning, at der før under Afløsningen var bleven vekslet nogle sagte Ord mellem Styrmandene.

Han henkastede et kort og overlegent Spørgsmaal derom, og Styrmanden svarede:

»Naar De selv siger det, saa vil jeg ikke fragaa, at vi har haft en lille Tanke henad den Kant til. Saadan noget hænder vos jo, skal jeg sige Dem, og det er vi jo natyrlig helst fri for, begrundet især paa det meget Vrøvl, det gi'er bag efter med Forhør og den Slags. Det er saamænd ikke længer siden end nu i Høsten, at vi havde det Uheld med en Mand, der sprang overbord for vos netop i det her Farvand.«

»Hvad var det for en Mand?«

»Det var en Dækspassager. Han skal have været fra Horsens. Det var nok gaaet den forkerte Vej for ham, sa' de. Han havde spillet Fallit med sit Arvegods, og saa har han ikke vidst bedre Raad tilsidst end at smage paa Bundvandet.